

NTFR 2016/1953 Artiestenregeling ook van toepassing op betaalde vergoeding aan amateurs

Rechtbank Gelderland 05 juli 2016, nr. 15/3280 en 15/3282

Belastingjaar/tijdvak	2008, 2009, 2010, 2011	 Brondocument
Trefwoorden	anoniementarief, artiest, grove schuld, vertrouwensbeginsel, vrijwilliger	
Wetsartikelen	Wet LB 1964-art. 1 Awb-art. 6:5 AWR-art. 67f Wet LB 1964-art. 2 Wet LB 1964-art. 5a Wet LB 1964-art. 35 Wet LB 1964-art. 35a Wet LB 1964-art. 35e	
Auteur	dr. D. Molenaar	
ECLI	ECLI:NL:RBGEL:2016:3588	

Samenvatting

Belanghebbende is een stichting die is opgericht met als doel het leveren van een bijdrage aan de verbetering van de participatie, emancipatie, integratie, solidariteit, en interculturalisatie van de gemeenschappen in Nederland door het organiseren en ontwikkelen van activiteiten op het gebied van welzijn, maatschappij, kunst en cultuur. Belanghebbende wil haar doelstelling realiseren door het organiseren van evenementen op het gebied van muziek, dans en kleinkunst. Belanghebbende heeft bij de uitvoering hiervan betalingen verricht aan diverse personen, zonder een loonadministratie te voeren. De inspecteur heeft naheffingsaanslagen LB opgelegd. Rechtbank Gelderland is van oordeel dat dit terecht is. De artiestenregeling (AR) is van toepassing, aangezien deze geen onderscheid maakt tussen beroepsmatig optredende artiesten en amateurs. De aard en het karakter van de prestatie is bepalend voor de kwalificatie van het optreden van de artiest. Aangezien de vergoedingen hoger zijn dan € 1.500 kan van een vergoeding voor een vrijwilliger geen sprake zijn. Het beroep van belanghebbende op het vertrouwensbeginsel wordt evenmin gehonoreerd. De rechtbank oordeelt dat de inspecteur bij eerder opgelegde naheffingsaanslagen geen uitlatingen heeft gedaan waaruit belanghebbende had kunnen afleiden dat de onderhavige naheffingsaanslagen zouden komen te vervallen. De opgelegde boetes worden vernietigd. Naar het oordeel van de rechtbank kan niet worden gezegd dat belanghebbende door aan te nemen dat de AR niet op haar van toepassing was, en daar geen onderzoek naar te doen, dermate lichtvaardig heeft gehandeld dat het aan haar grove schuld is te wijten dat te weinig belasting is geheven. (Beroepen gegrond.)

Commentaar

Deze interculturele stichting moet wennen aan de fiscaliteit, want zij wist niet van de AR. Die houdt in dat ook loonheffingen moeten worden afgedragen voor artiesten die niet als werknemer in dienstbetrekking werken. Dat is eigenlijk heel vreemd, want het gaat dan om feitelijk zelfstandige artiesten en waarom zouden die onder de loonheffingen vallen? Anderen mag je in zo'n situatie bruto uitbetalen, maar voor artiesten geldt dus de AR. Dat is al zo sinds 1941 en voor de historie daarvan verwijs ik naar onderdeel 3 van mijn artikel 'Artiestenregeling na afschaffing van de VAR' in WFR 2016/83.

Er is in de AR ook geen normaal onderscheid tussen beloning en kostenvergoedingen, maar de speciale regels van art. 35 Wet LB 1964 gelden voor betalingen aan artiesten. Hiermee kunnen maaltijden, consumpties en reis- en verblijfkosten onder voorwaarden buiten de heffing blijven, net als de zogenoemde kleinevergoedingsregeling van € 163 per artiest per optreden of een door de Belastingdienst afgegeven kostenvergoedingsbeschikking, maar verder niet. De AR is net een toneelstuk dat met een eigen verhaal afwijkt van de werkelijkheid.

Maar wel met grote gevolgen, zoals bij deze interculturele stichting blijkt. Er werd in vier jaar tijd € 8.485 uitbetaald aan cabaretiers en daarover moest gebruteerd tegen het anoniementarief € 11.287 aan loonheffingen worden betaald (LB en werkgeverspremies). Dat is 133% van de betalingen, dus een forse naheffing. Eigenlijk had de inspecteur ook nog 25% boete opgelegd, maar dat vond de rechter te gortig, want het kon de stichting niet worden aangerekend dat ze de AR niet kende.

Ik verbaas me over de directe brutering die hier wordt toegepast. De stichting had moeten zeggen dat zij de LB wilde verhalen op de cabaretiers, want het is immers hun belasting en alleen zij zijn in staat om het anoniementarief terug te brengen tot de normale tarieven. Mogelijk hadden die cabaretiers hun gages van € 500 per voorstelling al zelf voor de LB aangegeven en dan had er zelfs niet eens LB nageheven mogen worden. Maar zo niet, dan zouden zij na het verhaal van de LB de gages alsnog hebben kunnen aangeven, hun kosten hebben kunnen aftrekken en uiteindelijk slechts een fractie van de nageheven belasting hoeven te betalen.

Over de werkgeverspremies valt nog te zeggen dat de stichting die had kunnen voorkomen door te laten zien dat de cabaretiers als ondernemers actief waren (zie art. 8, lid 1, onderdeel a, Besluit van 24 december 1986 (Besluit aanwijzing gevallen waarin arbeidsverhouding als dienstbetrekking wordt beschouwd ('Rariteitenbesluit')) jo. art. 4, onderdeel a, WAZ). Daarvoor lag de bewijslast bij de stichting, maar met medewerking van de cabaretiers moest daarover wel genoeg op tafel te krijgen zijn. Er wordt dus geen VAR-wuo als voorwaarde gesteld om de zelfstandigheid te bewijzen.

Bij elkaar wel een erg pijnlijke les voor deze interculturele stichting. Het is de donkere kant van de AR: als je niet oplet als organisator van optredens, dan kun je tegen een fikse naheffing oplopen.

[1] Dr. D. Molenaar is werkzaam bij All Arts Belastingadviseurs en verbonden aan de Erasmus Universiteit Rotterdam.

Bron: <http://www.ndfr.nl/link/NTFR2016-1953>

Datum: 12-8-2016 13:01:41